

SZEGEDI NAPLÓ.

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI NAPILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 14 frt — kr. Negyedévre 3 frt 50 kr.
Félévre 7 frt — kr. Egy hónapra 1 frt 20 kr.

SZERKESZTŐI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:

Iskola-utca, Dáni-ház 18. sz.
Bérmentetlen levelek csak ismert kéztől fogadtatnak el.

HIRDETÉSEKET

és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal
méréselt árjegyzék szerint számít.

Politikai licitáció.

Hát csak tovább vedlik az a gonosz féreg. Előbb husz perczent volt a jól kiszámított kezelési költség. Azután lett belőle tizenöt. Tegnapelőtt már leszállott tizre. Bizonyosan azért van ez, mivel a pénzügyminiszter előtt husz annyi, mint tizenöt és tizenöt annyi, mint tiz. Derék mathézis ez nagyon s főképp derekas meggyőződés.

Mert hát voltaképen honnan is szedte a pénzügyminiszter azt, hogy a regálé-birtokosoknak jövedelmükhöz képest husz perczentbe került évenként a korcsmáltatás. Hogy akinek ezer forintja volt, az minden évben kétszázat költött kezelésre? Hogy aki haszonbérbe adta ezer forint tiszta suhogó pénzét és fizetett róla száz forint jövedelmi adót, hogy annak még kétszáz forintjába került a kezelés? Kezelési költség ott, ahol sem kezelés, sem költség nincs.

Honnan vette? Csak nem szopta az újjából. Bizonyára hivatalos adatai voltak. Megdönthetetlen statisztikai számok. Mert egy pénzügyminiszter nem beszél ám a levegőből.

Azt mondja: megváltom a regálédát; kifizetlek, de leütök husz perczent kezelési költséget. Husz! Ez nem egy elvont bölcsészeti fogalom; sem titko-

lózó diplomáciai chiffré-jegyzék; sem pedig vitatható politikai nézet. Husz, ez annyi mint kétszer tiz, négyszer öt; száznak egyötöde, negyvennek fele, nyolczvannak negyedrésze. Ez egy vitát és alkut nem tűrő numerus. És ha a pénzügyér ezt mondja: kiszámítottam, adatokat szereztem; a regálétulajdonosnak husz perczentbe került a kezelés — hát akkor ebből az állam tetemes megkárosítása nélkül leengedni egy batkát sem lehet.

Tegyük fel a kérdést:

Pénzügyminiszter ur, miért akar ön a megváltási összegből husz százalékot levonni?

Felelet: Mivel a koresmakezelés husz százalékbba került.

Valót mond a pénzügyminiszter ur? Igazán husz perczentet emésztett föl az a fránya kezelés?

Másik kérdés: Beleegyeznek a pénzügyminiszter ur, hogy csak tizenöt százalék vonassék le kezelési költség címén?

Felelet: Beleegyezem.

Miért vonatik le ez a tizenöt százalék?

Felelet: Mivel ennyibe került a kezelés.

Ez ám aztán az ember! Tegnap megezőfolthatatlan statisztikai adatok voltak a kezében az iránt, hogy a ke-

zelés husz perczentbe került. Ma is megezőfolthatatlan hivatalos adatokat szorongat a markában az iránt, hogy ugyanazon tárgynak ugyanazon kezelése tizenöt perczentbe került. Vagy mi? Ugy tetszik, mintha az adatok egyne-gyedét elhullatta volna a miniszter ur. Tessék a hivatalos okmányokra jobban vigyázni máskor!

Harmadik kérdés: Nem volna helyes a kezelési költséget tiz perczentre szállítani?

Felelet: Helyes, beelegyezem.

Miért vonatik le ez a tiz perczent?

Felelet: Mivel ennyibe került a kezelés.

Üssön bele az ur logikájába, a menydörgős ménkö! Ki tud ezen eligazodni? Tegnapelőtt husz volt a kezelési költség; tegnap tizenöt; ma tiz. Ha husz az igazság, akkor tizenöt nem igazság; és ha tizenöt az igazság, akkor tiz nem igazság. Hol hát az igazság?

„Kegyelmes uram, ebből a huszból baj lesz. A mi jó Erdélyünk háborog. Mi lesz Neumannból, Jelinekből, Mikszáthból, Beksichből, Ulmannból, Emichből és a többiből, a kiket oda importáltunk és deponáltunk, hogy megvédelmezzék az erdélyi birtokosság érdekeit — mi lesz belőlök, ha megháborodik Erdély?”

— Hát legyen tizenöt!

A „SZEGEDI NAPLÓ” TÁRCZÁJA.

A két testvér.

Egy meghalni készülő vén uzsorás, aki egész életében kegyetlenül zsarolta az embereket, így gondolkodott:

Van két gonoszlelkű fiam, akiknek a lelkét az irigység ördöge uralja. Ezek gyűlölik egymást életre-halálra, mert mindegyik gazdagabbnak hiszi magánál a másikat. Kikarnám őket békíteni. Van egy millió forint vagyonom. Ezt egyenlően felosztom közöttük. A pénz csodákat mivel. A két fiu szívét is megfogja törni és a gazdagságban szeretni fogják egymást.

Másnap magához hívatta őket és mindegyiknek leolvasott ötszázezer forintot s így szólott hozzájuk:

— A pénz, a jólét, a gazdaság feledtesse el veletek a gyűlöletet. Ez okozta köztetek a haragot, most ez békítsen ki benneteket. Én hiszem, hogy a gazdagságban szeretni fogjátok egymást.

A két fiu mohón kapott a csomag pénz után s reszketve gyűrték zsebre.

Az öreg, mint aki jól végezte dolgát, nyugodtan hunyta le szemét és meghalt.

De alig hunyta le szemét, már a két fiu lázasan neki esett a kutatásnak, hogy nincs-e még valahol pénz elrejtve. De pénzt nem ta-

láltak, csak egy drága gyöngyökkel kirakott arany keresztet a szekrényben. Elhatározták, hogy gyorsan megosztotznak a jusson és az öregebbik a keresztet közepén ketté törte s felét oda nyújtá öccsének, de ez nem fogadta el azt, mert kisebbnek vélte a másik felénél. Ebből szóvita, később dulakodás, aztán verekedés lett. A két testvér tehát ismét a legnagyobb gyűlölettel hagyta el egymást.

Az öreget harmadnapra eltemették és megkezdték a gazdálkodást.

Mind a kettőnek fényes kelme-üzlete volt a városban egy utcában, egymáshoz oly közel, hogy tetemes kárt okoztak egymásnak: de ez nemhogy elrettentette volna őket, sőt egymás ellen csupa gyűlöletből hatalmas konkurrencziát csaptak.

Gábor, az idősebb, a gazdag örökség fölvétele után azonnal kibővítette üzletét és pazar fénynyel diszitette föl. Öccse Lőrincz, aki nem akart bátyja megett maradni, még dusabban szerelte föl üzletét és majdnem kétszer oly nagy helyiséget bérelt. A legdrágább kelméket hozatta meg a világ minden részéből, csakhogy tultegyen bátyján. Bátyja sem volt azonban rest és ugyanazon kelméket szerezte be és falragaszokon hirdette, hogy nála 50% kal olcsóbban szerezhetők be ugyanazon kelmék, mint öccsénél.

A két konkurrens egész izgalomba hozta a várost. Alig beszéltek másról, mint a két

nevetséges testvérről, akik egymást teszik tönkre.

Lőrincz látva a megszegyenítő vereséget, áruit oly poton áron kezdte hirdetni, hogy szegény, gazdag egyaránt rohant boltjába kelméket beszerezni, ami ismét Gábort ejtette kétségbe. De ő ezer módját találta ki annak, miként kisebbítse meg öccsét. Ha a színházban Lőrincz felső páholyt bérelt: ő alsó páholyt vett ki. Ha Lőrincz két fogatu hintón járt, ő négyfogatut vett s büszkén hajtott el üzlete előtt. Ahol csak volt mód arra, hogy egymást tullicizálják, ott azt biztosan nem mulasztották el soha. És e harcot fáradhatatlanul üzték.

Egyszer egy ház árverésén a ház értékének hatszorosát licitálták egymásra s büszke volt az, aki ilyen drágán is megszerezhetette a másik elől. Végre még a börze-játékban is versenyeztek egymással és mesés összegeket dobtak ki bizonytalan üzletekre. És ez így ment éveken keresztül. A két testvér egymás megrontására mindent elkövetett.

Egyszer azonban csodálatos dolog történt a városban. A két testvér üzletét egy reggel nem nyitották ki. A sok versengés, az elpocsékoltság, a gyűlölet és kapzsiság szította konkurencia tönkre tette őket. Egy napon kerültek csödbe, még pedig oly óriási passzával, hogy az érték egy negyedét se tette ki a tartozásnak. Egyezségről szó sem

„Kegyelmes uram. . .“

— Hát legyen tiz — s aztán fogd be a szádat!

Hol az igazság? Hát itt az igazság!

Am hol a lelkiismeret? Kerestetik a lelkiismeret. Nos? Senki sem szól? Egy husz százalékos lelkiismeret! Hogyan, nincs? Nohát egy tizenöt perczentes; . . . Teringettét! Még alább kell szállani? Legyen! Kerestetik egy tiz perczentes lelkiismeret. — Itt vagyunk kegyelmes ur. Mit, nem vagy megelégedve? Csak nem fogsz egy nyomorult tiz perczentért ujjat huzni a kegyelmes urral!?

Külömben is neked regáléd van; neked nem illik opponálni, mert az önzés nem tisztességes dolog. Mit hallok! Neked nincs regáléd? Hát bolond vagy hogy fuvod, ami nem éget. Világos: A jóra való gentry már tuladott a regálén. Rég megvette azt a zsidó. Csak nem fogunk a pártban zavart csinálni nehány zsidóért!

Egyet még sem értek. Miért nem bizonyította be a pénzügyminiszter az ő hites statisztikai adataival, hogy a kezelés negyven százalékba került? Ezt is megtehetette volna éppen ennyi igazsággal, éppen ennyi joggal és éppen ennyi erővel. Azút ánkudozott volna — előbb harminczra, később huszra. Itt pedig állapotodott volna meg. Tiz perczentes lelkiismeret helyett husz perczentes. Kincstár és lelkiismeret épen alterum tantumot nyert volna.

De ne tréfálkozzunk! Kérdjük meg még egyszer a kegyelmes urat: csakugyan husz perczentbe került az a kezelés? Igen, vagy nem? Ha igen, honnan veszi a jogot, hogy tizet fogadjon el a husz helyett? Ha nem, honnan vette a bátorságot, hogy hazája szeme közé dobjon egy olyan numrust, amelynek semmi numerikus alapja nincs?

lehetett. Rövid idő múlva a város gunyja és kacazaja között megtartatott az árverés. A két testvérnek nem maradt egyebe, mint a rajta lévő ruha.

E szegény elől egynémely jóakarójuknál kerestek menedéket s ott eldegéltek elrejtözve néhány hóig. De végre a jóakarók is megköszönték az ingyen vendégek ragaszkodását és érthetőleg adták tudokra, hogy nem tartóztatják tovább.

A két testvér tehát néhány hó múlva teljesen elszegényedetten szökve hagyta oda a várost és neki indultak a nagy világnak koldusbottal a kezökben.

Boldogult atyjuk azon hite hogy a pénz szeretetet fog ébresztetni szíveikben: meghiusult.

Egy reggel Gábor fáradtan, porosan, indult el egy faluból, hogy át keljen az előtte álló meredek hegyen. Körülbelül délfelé járt, midőn fölért a hegyre, ahol fáradtan ült le egy kiálló sziklakőre.

De alig pihent néhány perczig, midőn léptek zaja ütötte meg fülét. Föltekintett és egy üttött-kopott rongyos alakot látott közelni feléje, akiben rémületére öcscsére ismert.

Amint Lőrincz közelebb ért hozzá, szintén fölismerte őt. A két testvér az első pillanatban fenyegetően nézett egymásra, de már a másik pillanatban, mintha egy gon-

Sok hitvány dolog történik Magyarországon, de egy sem ordinárabb, mint ez a licitáció. Wekerle fiam, csavarits egyet azon a gépen. Mennyit mutat? — Huszat, kegyelmes ur. — Nem hallod? mintha jajgatnának. Csavarits egyet visszafelé. Mennyit mutat? — Tizenötöt, kegyelmes ur — Mégis csak boszantó ez a jajgatás s főleg a jóllakottaké. Ugyan szolgál, csavarits még egyet, hogy könyörüljön a prés. Mennyit mutat? — Tizet kegyelmes ur, de még mindig jajgatnak. — Sebaj, ezek már csak az éhesek!

Zongor.

Képviselő választás. A kézdi kerületben, amelyet Kemény Gábor báró képviselt, a kormány-párt Keglevich István grófot készült felléptetni. A függetlenségi negyvennyolczas párt jelöltje Szacsavay Sándor ny. törvényszéki bíró lesz.

Merénylet a czár ellen. London, okt. 29. A „Daily Telegraph“ pétervári távirata szerint az orosz udvari miniszter sürgőnyleg tudatta a belügyminiszterrel, hogy a czár élete Kutaiban (Transkaukázia) hajszálon függött s csak alig került el a meggyilkoltatást. Közvetlenül a czár odaérkezése előtt ugyanis a várakozó néptömeg közt egy kubáni kozákok fogott el a rendőrség, aki tiszti egyenruhájában dinamit-bombát rejtgetett magánál. A vállalatnál kitűnt, hogy a kozák tagja egy déloroszországi forradalmi szövetségnek és azzal volt megbízva, hogy a czárt gyilkolja meg. E fogatásánál nem tanúsított ellenszégülést, de később kísérletet tett, hogy megmérgezze magát, mely kísérletét azonban megghusították. E merénylet a III. Sándor ellen eddig megkísérlett összes merényletek közt a legkínosabb föltűnést és legnagyobb megdöbbenést keltette, egyrészt, mivel a veszély igen nagy volt, másrészt pedig különösen azért, mivel a merényletet a birodalom oly részén követték el, hol legkevésbé tartottak veszélytől, biztosan híven, hogy odáig még nem nyult el a nihil és a forradalom keze. A megdöbbenést még fokozza az, hogy újabban már igen sűrűn következnek egymásra a czár elleni merényletek.

dolatuk támadt volna, dühös ordítással rohantak egymásra és dulakodni kezdtek. Hol egyik, hol másik látszott gyöngébbnek, míg folytonos szitkozódások között közeledtek a meredek felé, amelynek alja éles kövek és szurós tövisekkel volt borítva. Az volt a szándékuk, hogy egymást lelőkjék a mélységbe, de midőn a meredek szélére jutottak, a heves harcban megsebzettek és mindketten a mélységbe zuhantak.

A borzasztó esés megfosztá eszméletüktől és hosszú ideig feküdtek alétan egymás mellett.

Végre Lőrincz magához tért és fölakart kelni a földről, de rémülve tapasztalá, hogy mindkét lába ki van törve s hogy ily roncsolt testtel egy lépést se fog menni tudni. Kínosan zokogott föl és visszahanyatlott a földre.

Mig Lőrincz zokogott, azalatt bátyja Gábor is visszanyerte eszméletét; de borzadva tapasztalá, hogy nem lát semmit. A szemeihez nyult és görcsösen zokogva dőlt vissza a földre. A borzasztó esés közben arczczal egy éles tuskébokorra esett és a tuskék mindkét szemét kiszúrták. Szemevilágát örökre elveszté.

Kínosan ordítva, jajgatva fetrengett a a földön s majd segítségért kezdett kiáltani; de csak a kétségbeesett kiáltozás viszhangját verték vissza a meredek sziklák.

A haragos császár. Berlin, okt. 29. A városi tanács jelentése szerint a császár a városi hatóságok részéről szombaton átnyújtott felíratra azt válaszolta, hogy szívből mond köszönetet az átnyújtott ajándékért, melyet szívesen fogad. Örömteljes megelégedésére szolgál, hogy abból láthatja, mennyire kíséri a berlini polgárság részvéte, bármire is vezessék császári hivatásának feladatai. Ő felsége annál inkább örvendett ennek a mai napon kifejezést adhatni, mivel csak az imént volt tanuja a szép ünnepélynek az új templom felavatásánál, melynek építését atyja a legelőnkebb érdeklődéssel kísérte és előmozdította, és melynek építéséhez Berlin városa is hozzájárult. Ő felsége reményének és óhajának adott kifejezést, hogy ily ünnepély Berlinben minél gyakrabban fog ismétlődni. Utjában a császár nagy öröme mindenütt meggyőződött, hogy az idegen uralkodók és népek is mily rokonszenvvel viseltetnek a német birodalom iránt és hogy e rokonszenv a birodalmi fővárosra, Berlinre is kiterjed. Nem mulaszthatja el azonban, hogy egy őt igen fájdalmasan érintő visszaemlékezésnek is kifejezést ne adjon. Mig ő egészségének és minden erejének fölládozásával azon volt, hogy barátságos viszony létesítésével a haza és ezzel saját fővárosa békéjét és jólétét biztosítsa: addig a fő- és székváros napi sajtója családja ügyeit a nyilvánosság elé vonszolta és oly módon tárgyalta, miként azt magánember sem engedné meg. Ez nemcsak fájdalmasan érintette, hanem méltatlankodását is fölkeltette. Mindenekelőtt kikéri magának, hogy boldogult atyjának folytonos idézése saját szemébe ellen végre megszűnjék. Ez őt, mint fut a legmélyebben bántja, mert a legnagyobb mérvben helytelen. Elvárja, hogy ha Berlint főszékhelyül választja — és mint berlini, mindig ide vonzódik — felfognak hagyni vele, hogy családja benső viszonyait a sajtóban fejtegetések tárgyává tegyék. Azon feladatok, melyek a fejedelmet és a népet egyesíteni hivatják, hogy a hazát naggyá és boldoggá tehessek, elég fontosak és eléggé változatosak is, hogy azokkal foglalkozni lehessen és hogy az oly dolgok, mint az említettek, békével maradjassanak. Ezen magas és czélok hűségese követelésében kell egyesülni és az erőket kihasználni s ő bizik benne, hogy Berlin város képviselői, kiket öröme szolgál üdvözölhetni, ebben közre fognak működni.

Berlin, okt. 29. Forckenbeck főpolgármester hír szerint a császár beszéde

Lőrincz látva bátyja kétségbeesését elveszett szemei fölött keserű gunynyal kaczagott föl:

— Kutya! Megvert az Isten velem együtt. Te megvakultál és én mindkét lábomra nyomorék lettem örökre. Te látni nem fogsz és én járni nem fogok soha. Körülöttünk meredek sziklák, alattunk szédítő mélységek, szakadékok, hegyek, embernyomot nem is látott utatlan utakkal. Minden lépésed egy borzasztó halál lenne. Te se mehatsz el innen, én se s ide emberi halandó nem jön. Itt fogunk elveszni éhen. Vagy a sasok fognak széttépni, még mielőtt az éhség meg öl. Ugy kell nekünk . . . De én nyugodtan halok meg azon tudatban, hogy te is ily nyomorultan veszel el. Ha ha ha!

Gábor borzadva hallgatta öcscsét, aztán fogcsikorgatva tépdeste haját miközben a hang felé rohant, hogy öcscsét megfojtsa, de egy kőbe megbotlott és nyöszörögve terült el a földön.

Lőrincz fölkaczagott.

Esőben, szélben, viharban három kinos nap telt el anélkül, hogy a két nyomorék egymáshoz szólott volna. Csak egymás segítségért ordító hangjait hallották.

A negyedik napon, midőn már az éhenhalál jelei mutatkozni kezdtek mindkettőjü-

folytán le akar mondani. Félhivatalosan állítják, hogy a császár haragját leginkább Frigyes császár elkobzott emlékiratai és Mackenzie könyvének különböző megbeszélései keltették föl. A beszéd hiteles szövegét a császár személyesen a polgári iroda főnökével állapította meg közvetlenül a városi küldöttség kihallgatása után.

Berlin, okt. 29. A császárnak a városi küldöttséghez intézett tegnapielőtti felelete, a miniszterekkel való előzetes megbeszélés nélkül jött létre. A „Börsenzeitung“ azt állítja, hogy a császár készakarva intézte Forckenbeckhez a beszédet, mert arról ismeretes, hogy szabadelvű. A császár a Mackenzie iránt a sajtóban mutatkozó érdeklődés miatt is föl van hábordva, s az is boszantotta, hogy a Frigyes-alapítvány létesítését nem vele, hanem Frigyes császár özvegyével közölték először. A félhivatalos szöveg szerint kijelenté a császár, hogy a folytonos hivatkozás atyjára vele szemben, a legmélyebben sérti őt, mint fiút, s ennek meg kell szűnnie. (N. Fr. Pr.).

Még egy politizáló tábornok. Páris, okt. 29. Az a nyilatkozat, melyet Miribel tábornok Nancyban a hatodik hadtest parancsnokságának átvételénél tett, kedvezőtlen benyomást tett az idevaló körökben. A tábornok ugyanis valamennyi hivatalnok előtt a prefektus üdvözlő szavaira ily harcias választ adott: „Szerencsésnek érzem magam, hogy erre az állásra meghivattam. Ohajtom, hogy szíveleje meg mindenki Nancy város jelmondatát: „Nem ver meg senki bosszúlatlanul“, én mindent el fogok követni, hogy a departement, melynek önök lakosai, meg szűnjék határ-departement lenni. — Ahova atyjaink vonultak, bizonyára gyermekeink is oda fognak vonulni.“ E nyilatkozat, melyet Nancy városa nagy lelkesedéssel fogadott, a politikai körökben annál élénkebb rosszallást szült, mivel Miribel tábornok a bekövetkező háboruból vezérszerepre van kiszemelve. Azt hiszik, a kormány e harcias nyilatkozat ellen föl fog lépni.

Ujdonságok.

— október 30

Szegedi vasutak.

Szegedre érkezők

Budapest felől.

Személyvonat 12 óra 58 percz éjjel. Gyorsvonat 4 óra 59 p. d. u. Személyvonat 1 óra 5 p. d. u. Omnibuszvonat 7 óra 29 este. Villámvonat 7 óra 21 p. regg. (Csak kedden és szombaton)

kön, Gábor megtörve a hallgatást, kinosan ordított föl:

— Én nem akarok elveszni itt, nyomorultan!

Lőrincz panaszos fájdalommal s mintegy engesztelődéssel nyögte:

— Még egy nap és vége ugy is.

— Nem! Nem fogunk elveszni! Te! Te! Hallod! te ember?

— Értelek. . .

Gábor beszélni akart, de hangja reszketni kezdett és zokogva dőlt a földre; de egy kis idő múlva erőt véve ugrott föl és fölkiáltott:

— Lő . . . Lő . . . Lőrincz.

A hang tisztesen verődött vissza a sziklákról, mintha a hegyek is segitenének e szót ismételni: Lőrincz!

Egy perczig némaság állott be, csak a két testvér elfojtott zokogása volt hallható, míg aztán Lőrincz megtörtén válaszott:

— Gábor! Mi nem fogunk elveszni! Én nekem megvannak a szemeim, amelyek neked hiányzanak s neked meg vannak a lábaid, amelyek már nekem nincsenek meg. Mentsük meg egymást. Ha még van erőd, vegyél a hátadra és én helyetted nézve, megmondok merre menj s így kijuthatunk a szörnyű helyzetről, ahol csak talán néhány órahossz lenne még életünk.

Gábor óvatosan kuszott öcsééhez és megragadta a kezét:

Nagyvárad felől.

Személyvonat 6 óra 20 p. este. Vegyesvonat 7 óra 4 p. regg

Arad felől.

Személyvonat 10 óra 30 p. d. e. Személyvonat 9 óra 14 d. e. Vegyesvonat 9 óra 18 p. e.

Temesvár felől.

Személyvonat 1 óra 22 p. éj. Gyorsvonat 11 óra 1 p. d. e. Személyvonat 1 óra 51 p. d. u. Omnibuszvonat 8 óra 24 p. este Villámvonat 7 óra 18 p. regg. (Csak hétfőn és csütörtökön.)

Szabadka felől.

Vegyesvonat 7 óra 16 p. regg. Személyvonat 4 óra 18 p. d. u. Személyvonat 8 óra 10 p. este.

Szatmár—Szeged.

Szatmárról ind. 7 óra 42 p. reggel. Szegedre ér. 8 óra 28 p. reggel.

II.

Szegedről indul.

Budapest felé.

Személyvonat 1 óra 40 p. éjjel. Omnibuszvonat 4 óra 55 p. regg. Gyorsvonat 11 óra 9 p. d. e. Személyvonat 2 óra 18 p. d. u. Villámvonat 7 óra 22 p. regg. (Csak hétfőn és csütörtökön.)

Nagyvárad felé.

Vegyesvonat 10 óra d. e. Vegyesvonat 5 óra 30 p. d. u.

Arad felé.

Személyvonat 5 óra 15 p. d. u. Személyvonat 8 óra 16 p. Vegyesvonat 1 óra 52 d. u.

Temesvár felé.

Személyvonat 1 óra 23 p. éjjel. Omnibuszvonat 5 óra 5 p. reg. Gyorsvonat 5 óra 5 percz este. Személyvonat 1 óra 30 p. d. u. Villámvonat 7 óra 26 p. regg. (Csak kedden és szombaton.)

Szabadka felé.

Személyvonat 7 óra 50 p. regg. és 11 óra 44 p. d. e. Vegyes vonat 8 óra 30 p. este.

Szeged—Szatmár.

Szegedről ind. 6 óra este. Szatmárra ér 6 óra 41 p. este.

Gőzhajók.

Főfelé.

Szegedről Szolnokra ind. vasárnap és szerdán reg. 6 órakor. Szolnokról Szegedre ind. kedden és szombaton regg. 5 ó. Szentesről Szegedre kedden és szombaton reggel 10 óra előtt nem.

Lefelé.

Szegedről Zimonyba vasárnap és csütörtökön reggel 6 órakor.

Szegedről Títelbe vasárnap, kedden, csütörtök és pénteken reggel 6 órakor.

Zimonyból Szegedre hétfőn és pénteken délelőz 12 órakor. Títelből Szegedre vasárnap, hétfőn, szerdán és pénteken a szilankaméni csatlakozó hajó megérkezése után. Éjjeli átlomás: Török-Becsce.

Török-Becsce Szegedre hétfőn, kedden, csütörtökön és szombaton 6 órakor reggel.

Tájékoztató.

Október 31. Katonai utóállítás (sörházi laktanya.) November 1. Tóth János siremlékének beszenelése. (Belvárosi temető.)

Egy botrány.

Mily csekély értéke van egy gyermekéletnek hivatalos szemüvegen át nézve: arról szomorú tanubizonyosságot tesz az az

— Az isten küldte e gondolatot neked. Én elfogadom. Még van annyi erőm, hogy elbirjalak. Jöjj tehát, vinni foglak.

E szavak után óvatosan karolta át öcsét és hátára emelte, aki ismét az ő nyakát ölelte át.

— Most fordul jobbra — szólalt meg Lőrincz, és menj egyenesen. És a két halálos ellenség, aki egymás életére tört: egymást átkarolva, megindult a veszélyes uton.

Lőrincz minden kis bokorra, minden kis kőre óvatosan figyelmeztette bátyját, aki úgy ment mintha, meg sem érezné terhét.

Örvények fölött, csekély patakon keresztül, életveszélyes helyeken, csodálatos szerencsével jutottak át és egy lapályra értek, ahol már csinált utakat találtak.

— Meg vagyunk mentve! — kiálta föl Lőrincz és fejével gyengéden bátyja fejéhez simult. Gábor szótlanul ment terhével, de Lőrincz érezte, hogy kezeire hull a bátyja szemeiből lefutó könny árja.

És sirtak mind a ketten, egymást szorosán átölelve, de beszélni nem tudtak.

Teljesen elcsigázva s már késő este jutottak le a hegyről.

Egy szegényes kis kunyhót pillantott meg Lőrincz a hegy oldalában s oda irányította bátyját; de Gábor már annyira ki volt merülve, hogy a kunyhó előtt összeroskadt.

Lőrincz összeszedve minden erejét, az aj-

eset, mely bizvást rendőri és rendőrvorosi súlyos botrány számba megy mely ma már bünfenyítő vizsgálat tárgyát képezi.

Okt. 19-iki számunk ujdonsági rovatában a következő közlemény jelent meg, melyet most bizonyos sajnos elégtétel érzetével reprodukálunk, minthogy az abban foglalt erős hangu leczke alapos és jogos voltát egy világosodni kezdő sötét bűntény igazolja.

„Gyerekek-pusztulás. Azok az apró tragédiák, amiket a gyerek-pusztulásról kell időközönként megírnunk, megdöbbentő sokaságra gyűlnek össze évről-évre. A szülői gondatlanság kis áldozatai a kórház bonczasztalára kerülnek, aztán napirendre tér fölöztük az igazságszolgáltatás. A múlt évben olyan eset is történt, hogy egy tanyai házba bezárt három gyermek megégett. S hány ilyen s ehhez hasonló eset történt azóta. Különösen a tanyán, ahol a szülők nagy része jobban vigyáz a házi jószágaira, mint a gyerekekre. . . A nyomorral, a szegénységgel védekeznek az anyák, akiknek gyermekei fölött csak az isten őrökdi. De ki tudja: hány esetben játszik bele gonosz kéz ezekbe az apró tragédiákba, anélkül, hogy az igazságszolgáltatás elérné. S ezuttal főképen arra akarunk rámutatni, hogy az olyan rendőri szervezet, s az olyan rendőri közegek mellett, mint a milyeneket a szegedi külterületiben bir a város, titokban dolgozhatik a bűn. Az öngyilkosságoknál s egyéb szerencsétlenségeknél a rendszeres vizsgálatról szó sincsen a tanyákon. Hogy milyen ázsiai állapot uralkodik e tekintetben a külterületen, arra nézve csak két esetet említnék fel: a tegnapi öngyilkosságot és a mai szerencsétlenséget, amik a tanyán történtek. Az illető tanyai kapitány egyik esetről se tett eddig jelentést a kapitányi hivatalnak. De hát ez uzus a külterületi rendőrségnél. Gyanus öngyilkosságok, szerencsétlenségek egymást érik odakint, amikről egy sornyi jelentést nem tesznek a tanyai kapitányok. Másfél mértföldről maguk az érdekeltek hozzák be a város házára a rendőri események híré, különben tán meg se tudná azokat a rendőrség. Az ilyen botrányos hanyagsággal kezelt közrendészet mellett csaknem szabad utja van a bűnpalástolásnak. Mint számtalan előző, ugy a legutóbbi két eset is a kapitányi hivatal elé

tóig kuszott és az Isten nevében egy darab kenyeret kért. És a szegény emberektől kapott kenyérrel visszakuszott bátyjához és felét neki adta.

E kenyérrel szíve felét is oda adta.

A jószívű emberek bevitték a két szerencsétlent és sebeiket bekötözve, meleg étellel és éjjeli szállással látták el.

Másnap virradatkor a vak Gábor ismét hátára vette öcsét és tovább vitte. Vitte a nyomoron az inségen keresztül fáradhatlanul.

Alamizsna, koldus kenyér, inség volt a részök. Idegen asztalok morzsáin éltek nyomorban — békességben.

És nem hagyták el egymást. Miért?

Érezték, hogy valami egymáshoz fűzi őket. Valami . . . egy eddig előttök ismeretlen érzélem, amit a gazdagságban nem bírtak megismerni, amiről a könyvek olyan szépen írnak, amit a pénz a szívbe ültetni nem képes. . .

Paral Bertalan.

Győzelmes szerelem.

Angol regény.

18. folyt.

Fordítja: K. L.

— Ugy? felelte lady Molyneux kaczer mosolylyal. A herczeg és én pedig azalatt érdekes felfedezést tettünk!

— Igazán? Mi az? Reményilem, nem valami borzasztót?

— Borzasztót? Oh nem; nemde kedves

került anélkül, hogy a helyszínen, ahol a szerencsétlenségek történtek, rendőri vizsgálat tartatott volna; anélkül, hogy az esetről az illető kapitány jelentést tett volna. Sőt nagyon valószínű, hogy a tanyai kapitány nem is tudja, mi történik a kerületében. Ime a mai eset: Megjelenik Klinkó Pálné alsótanyai asszony (a Csanyi-kapitányságból) és elbeszéli a kis hat esztendő leánykájának a tragédiáját. Első férjétől származott a kis leány, Sebők Juliska, akit befogtak pulykapásztornak. A leánya tegnap délelőtt behajította a pulykákat a tanyába, ahol csak a gazda volt otthon. Ez pedig a malacot gondozta. Tehát nem ért reá a kis 6 esztendő pulykapásztorra is felügyelni. Így történt, hogy a vézna, gyöngé mostoha gyermek fölmászott a létrán a padlásra, hogy a pulykáknak kukoriczát hozzon le. Tele is szedte kis kőtenyét s a mint a létrán lefelé jött, gyenge lábcskáit megcsuklottak: lebukott a mélységbe s ketté hasadt koponyával ott halt meg a kis hamupipőke a földön. Így adják elő az esetet Klinkó Pál, a mostoha apa is és az anyósa. Mi lett volna első sorban a rendőrség teendője? Vizsgálatot tartani a helyszínen. Nemcsak ez a mulasztás, hanem számtalan ehhez hasonló azt bizonyítja, hogy a tanyai kapitányok hivatásuknak fogalmával sem bírnak. Vagy ha bírnak, akkor nem teljesítik kötelességeiket. Ki vonja őket a mulasztásokért felelősségre? Senki. Fölötte csodálkozunk azon, hogy a főkapitány ur nem kéri számon az ilyen esetekben a tanyai kapitányoktól a jelentéseket? Hát mire való ez az urak odakint? Hónap után hónap mulik el, hogy nemcsak a jelentéseiket nem látják a kapitányi hivatalban, de egyébként se adnak életjel magukról, csak egyszer egy hónapban: mikor a havi fizetésüket fölvenni bejönnek. A nyáron fölmerült belterületi rendőrségi botrányok s a külterületi közrendészet ázsiai állapota mind hangosabban követelik az eddigi slendrián rendőri szervezet megsemmisítését és a tervezett rendőri reform mielőbbi életbeléptetését.

Mi történt hát ebben a már embriójában is legalább is gyanus ügyben?

A rendőrség elfogadta valóban a kis halott hozzátartozóinak pusztai állítását, szóbelileg utasította dr. Cserey Zsigmond inspekciós rendőrorvost a hulla szemle megejtésére.

herczeg, hogy nem borzasztó? — felelte a lady nevetve.

— De hát mondja meg, hogy micsoda? Kiáltá a hölgy, mialatt a kíváncsiak mind nagyobb köre gyűlt csoportba.

— Szívesen, kedvesem. A herczeg és én egy titkot fedeztünk fel. Igaz, hogy mireánk nézve nagyobb érdeklődéssel bírnak, mint önökre nézve; de az az igaz, hogy mi ketten nem sokára férj és feleség leszünk.

E közlés után percznyi csönd állott be, mielőtt az ismerősök szerencse-kíváncsiakat kifejezték. A társaság annyira hozzá volt már szokva annak tudatához, hogy a herczeg lady Gwendolinet veendi nőül, hogy bizonyos időre volt szüksége, míg ámulatából magához térjen. De aztán annyi kérdéssel kezdtek a ladyt ostromolni, hogy utjában a grófhöz fel lett tartóztatva. Eljegyzésének híre villámsebességgel terjedt tovább és csakhamar a grófhöz és Gwendolinehez is elérkezett. Gwendoline, ki atyja kezét tartá, érezte, amint az remegni kezdett és látta, mint változik halotthalványra arca.

— Lásd, kedves atyám, nem kellett volna bánkódnunk a herczeg miatt. Úgy látszik, végtelenül szeretett, mondá halkan míg ajkai körül pajzán mosoly játszódtott.

A gróf felelni akart, de ajkaira nem jött szó és Gwen látta, mily borzasztó izgalom vett rajta erőt.

— Atyám — sugá ismét, a herczeg nekem egészen közönyös — egészen. Nem fogadtam volna el, ha megkért volna. Miért bánkódot hát? Jobban van így. Lady Molyneux sokkal jobban illik hozzá mint én. Aztán büszkébbnek kell lenned, mintsem azt

A rendőrorvos megnézte a kórházban a gyermekhullás irásában kiadta a bizonylatot arról, hogy a kis Sebők Julcsa halálát a magasból történt leesése okozta. Aztán minden boncolás mellőzésével egyszerűen eltemették az apró áldozatot, sejtelmével sem bírván annak, hogy abban a parányi koporsóban egy vadállati büntényt rejtettek el a titoktartó föld mélyébe.

Csak hogy ez a kis halott viszatért, megmerevedett, viaszszárga ujjacskáit most a gyilkosa nyakát szorongatják.

Lapunk fent idézett közleménye erkölcsi kényszerhelyzetbe hozta az ezen ügy vizsgálatával megbízott rendőrtisztviselőt. A kihallgatott szomszédok vallomásaiból nyomós gyanu okok merültek föl s az egész ügy átértékelte a fenyítő törvényszékhez, ahol Csala Sándor vizsgálóbíró kezébe került.

A kihallgatott szomszédok azt vallották, hogy a kis Sebők Julcsát, Klinkó Pál, kivel a leánya anyja vadházasságban él, sokszor brutális módon ütötte, verte. Mikor a kis leány meghalt s holttestét megmosták, rajta tömérdek erős ütés, nyakán pedig fojtogató kéz nyomát látták.

A vizsgálóbíró ma délelőtt dr. Aigner Károly törvényszéki és dr. Endrényi István kerületi orvossal exhumálta a kis halottat.

Az exhumált holttesten a most megejtett alapos törvényszéki orvosi vizsgálat minden kétséget kizáró módon konstatálta a bűnös külérőszak, nevezetesen ütés által előidézt halált.

A kis leányt koponyájára intézett erős ütés folytán bedőlött koponya-repedés ölte meg.

Hogy ez a gyilkos ütés kitől származott, ki volt az a vadállat, aki egy ártatlan, védtelen gyermek zsenge életét baromi kegyetlenséggel kioltotta, azt majd kideríti a bűnvizsgálat.

Klinkó Pál, ki saját beismerése szerint, egymaga volt otthon a tanyán, mikor a kis leány, mint ő állította, a padlás feljáróról leesett, az ellene irányuló nyomós gyanuok

kivánnád, hogy leányod oly férfihez menjen nőül, aki őt nem akarja. És sokkal jobb is vagy, mintsem hogy leányod oly férjhez menjen, akit nem szeret. És komolyan nézett szeméibe.

— Gyermekem, nem érted miről van szó, — sugá szenvedélyes hangon. — Szerettem volna, bár lett légyen hozzád oly kegyelmes az ég, hogy soha meg ne értsd, de holnap már az én szememmel fogsz látni. Ha a herczeg jegyesévé tesz, legalább biztonságban volnál! De így, ó kis Gwendoline, szegény, árva gyermekem, mi lesz belőled, ha az élet vihara, mint gyöngé sajkát dobál a balsors tengerén?

— De hiszen, hála az égnek, nem vagyok árva, nisz ha te itt vagy, atyám, felelte a leány bensőséggel. Emez izgalom sok volt néked, atyám. Holnap elutazunk hosszú időre és azon leszünk, hogy más vidékeken elfelejtsd e borzasztó izgalmakat!

A gróf ajkai körül sajátságos mosoly játszott.

— Elutazni! Magam is gondoltam már róla Gwen. Igen, igen, elmenni — messzire e földi kintől! De oly szomorú volna téged egyedül itthagyni, — mondá álmodozó hangon.

A leány sápadtan, ijedten tekintett reá, megérezte, hogy atyja az utazás alatt halálát érzi, de könyebőlten lélegzett fel, midőn eszébe jutott, hogy öreg házi orvosuk megígérte, mikép másnap eljövendő, hogy atyját lássa.

— Atyám, suttogta Gwendoline halkan, ne beszélj arról, hogy engem elhagysz. Hát

alapján elfogatott s a vizsgálati fogságban ül.

A vizsgálat eddigi anyaga mind ezt az embert vádolja a szörnyett elkövetésével, ki rögtön az eset után, a bűne elpalástolására koholt mesét látható zavarral s ellentmondásokba keveredve beszélt el a felkérés szomszédoknak, akik ez ügyben most tanukul szerepelnek.

Konstatálta a vizsgálat, hogy a padlásról való leesés már csak azért sem egyéb ügyesen kitalált mesénél: mert egy hat éves kis leánynak azon a létrán fölmennie fizikai lehetetlenség.

Konstatálta az exhumált hullán megtörtént orvosi vizsgálat, hogy a halott nyakán a fojtogató kéz körmei szembeszökő nyomokat hagytak.

Mindenekben pedig a rendőrség nem látott semmi gyanusát.

A rendőrorvos nem látott egyebet, mint véletlen szerencsétlenséget s ami a legsúlyosabb körülmény vele szemben, nem látta meg a holt testen az újabb, lelkiismeretes orvosi vizsgálat által észlelt gyanus külérőszak látható nyomait.

Az pedig, akinek az egész ügyet ab ovo lett volna kötelessége megvizsgálni, a pusztai kapitány még talán ma sem tud az egész dologról semmit.

Olyan példátlan esete ez a hivatali hanyagságnak, lelkiismeretlen könyelműségnek és tudatlanságnak: mely a legteljesebb garanciákat nyújtja a tanyai gyermekpusztítók gaz üzelmének kényelmes, háborítlan gyakorlására.

— A kipuczott vízvezeték. A vízvezetési vállalat végre megemberelte magát. Azzal védekezett legutóbb, hogy a vízvezeték ronda csőhálózatát azért nem tisztíthatják ki, mert nem esik az eső. Erre a furcsa védekezésre a tanács megbízta a város műszaki embereit: vizsgálják meg valóban az eső hiány-e az oka a bajnak? Ámde míg a szakközégek nekikászálódtak a vizsgálódásnak, addig a vállalkozó cég tegnap

nem-e jobban szeretlek, mint mindent e világon? Velel megyek atyám, ahová akarod!

— Derék, Gwendoline; hiszen tudom, hogy számíthatok reád; de gyermekem, egész bátorságodra szükséged lesz. Sajátságos, hogy ugyan-e kéz van hivatta, nekem az utolsó dőfést megadni!

— Minő kéz, atyám? kérdé; de mielőtt választ nyerhetett volna, odalépett hozzájuk lady Molyneux a herczeggel.

Egy pillanatig vad gyűlölet villámlott a gróf szemében és valami hatalmas ösztönt érzett felébredni magában, mialatt kezeiben a Ferrier kisasszonytól kapott okmányt összegyűrte. Azután megfordulva, leánya tiszta, kedves arczába nézett, mely kérdőleg tekintett reá, azután mosolygott — és a mosoly kitörölhetlen nyomot hagyott leánya szívében. Megtört szívet, de törhetlen büszkeségét tükrözte az, a martyr mosolya volt, ki egy eszméért hal meg!

— Gyermekem, még most is volna menekülés számunkra, — sugá neki; — szabadságom kezembem van, de oda adom becsületeimért.

Egy pillanatra megszorította kezét, mintha ebből erőt akart volna meríteni, azután egy vörös bársonnyal bevont emelvényre állt és végig nézett vendégein, kik várakozás-teljesen tekintettek feléje, érezve, hogy a szomorujáték utolsó felvonása van készülöben. Mint márványszobor állott ott, körültekintve, míg lady Molyneux diadalmas-kodó tekintetével találkozott, mely a nem nagylelkű győztes szemtelenségével reá volt irányítva.

— Morton gróf, kiáltá magas, vig han-

és ma kitisztotta a vízvezeték csőhálózatát, mint ezt konstatálták. Pedig nem esett az eső. De mindegy már most, akármivel is öblögették ki a csöveket: csak hogy ki van puczolva már egyszer a vízvezeték.

— **Középítészeti tanácsülés.** A középítészeti tanács holnap, szerdán d. u. 4 órákor Pálffy Ferencz polgármester elnökeje alatt ülést tart.

— **Az új gyeptéri berendezés.** Az új gyeptér berendezésének tervezetét a múlt hónapban küldte fel a törvényhatóság a belügyminisztériumhoz jóváhagyás végett. Most érkezett vissza a tervezet a belügyminisztériumtól, de — jóváhagyatlanul. A miniszter több lényeges hibát talált a mérnökség által készített tervezeten s felhívja a várost, hogy észrevételeihez képest igazítaná ki a tervet s aztán újra küldje fel. A tanács a tervet a miniszteri utasítások szerint való kijavítás végett kiadta a mérnökségnek.

— **Gyász hírek.** Megint egy fiatal urnő haláláról ad hirt a következő gyászjelentés: Wigner Emil nyugalmazott cs. kir. katonatiszt fájdalomtól megtört szívvel jelenti forrón szeretett nejének Wagnerné szül. Vidra Francziskának élte 36-ik és boldog házasságának 15-ik évében, gyermek-szülés következtében bekövetkezett gyászos elhunytát. A boldogult hült tetemei f. hó 31-én d. u. 3 órákor fognak lakásáról (zerge-utca 9. sz.) a belvárosi sírkertben örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szentmise áldozat pedig f. évi október 31-én d. e. 10 órákor fog a belvárosi templomban az egek urának bemutatni. Béke lengjen porai felett! Szeged, 1888. október 30. A megboldogultat gyászolják még a fentebbi kivül: Gyermekai: Sarolta, Arthur, Elza. Atyja: Vidra Sándor, ügyvéd. Testvére: Harta Vidra Amália. Sógora: Sacher Ferencz, cs. kir. ezredorvos. — A Pillich-családot is családi gyász érte. Pillich Mihály lakatos-mester, f. hó 30-án délelőtt 9 órákor életének 56-ik, házasságának 29-ik évében elhunyt. Temetése nov. hó 1-én d. u. háromnegyed 2 órákor megy végbe a család szt.-mihály-utcai 3-ik szám alatti házából. Mindkét temetést Gárgyán M. disztemetkezési intézete rendezi.

gon: mint legrégibb barátnőinek egyike eljöttem, hogy szerencsekívánatait kérjem, mivel Windercombe herczeg azzal tisztelt meg, hogy kezemet megkérte. Nincs tehát semmi titkom előtte; ő üzleti megállapodásunkat ismeri és nagyon örülnek, ha megbízottamnak tekintenő őt és megengedné, hogy ügyünkben helyettem cselekedjék. Teljhatalommal ruháztam fel minden megállapodást illetőleg, mely önök között létrejöhetne. Mi olyan régen ismerjük már egymást, hogy alig volna erőm hozzá, mikép jogaimat érvényesítem. A férfiak erősebb anyagból vannak és üzleti dolgaikban nem engedig magukat érzelmeik által befolyásoltatni, mint mi asszonyok. Ön el fogja ismerni, Morton gróf, hogy titkát husz év óta jól megőriztem. Kisértésbe jönnék, hogy azt tovább is megőrizzem, de cselekedeteimért most már másnak is felelős vagyok, és így nem táplálhatok regényes hajlamokat. Sajnálom, hogy a dolgon nem változtathatok; mert ha egy Morton elbukik, az ő köreiben ez földrengéshez hasonló, az én kezem pedig sokkal gyöngébb lenne, mintsem ily összeomlást megakadályozni tudna. Mindamellett, ha a grófért valamit tehetek, kész vagyok segítségére lenni, ha hatalmamba áll és férjem is beleegyezik: Önök itt mindnyájan tanui ez ígéretemnek.

Oly tekintettel nézett körül, mintha valamennyinek helyeslését akarná kihívni; de senkisémet ejtett ki csak egy szót is, és az általános mély csöndben Morton gróf kezdett beszélni:

(Folyt. köv.)

— **Lóvá tett város.** Érdekes és pikáns kommentárját kaptuk illetékes kézből mai lapunk ily című közleményének. A furcsa lóvásár oka az, hogy a szóban forgó szenátor ur előzetesen már évek óta szenát adott el a városnak és pedig oly rossz minőségűt, hogy azt a város lovaival nem lehetett megétetni. Főtt a feje a gazdának, mit csináljon ezzel a drága, rossz takarmánnyal, ami összefüled, penészedik haszontalanul. Végre aztán azt a furfangot eszelték ki, hogy megveszik hozzá a szenátor lovát is, amelyik már hozzá van szokva a silány szenához hazulról. Így tehát bölcsen megvan oldva a gordiusi csimbók. Hogy 100—200 forint áru széna kárba ne vesszen, vettek hozzá egy 500 forintos lovát. (A számok nem apodiktikusak.) Az ismeretes szenátor ur sokoldalú gazdasági ténykedései meglehetősen valószínűvé teszik ezt az adomásterü gsejtet. Különbözik si non e vero, e ben trovato.

— **Új ügyvéd.** Dr. Léva József, kisteleki Léva Ignácznak, „az első magyar általános” szegedi főügynökének fia, tegnap sikerrel állotta ki az ügyvédi vizsgát.

— **Kézfogó.** Merkovics Ferencz, a m. állam-vasutak szegedi üzletvezetőségének fiatal tisztviselője eljegyezte Szedélyi Berta kisasszonyt, Szedélyi Péter szontai földbirtokos bájos leányát.

— **Hadkötelesek jelentkezése.** A jövő 1889. évi ujjoncra szóló felhívott 1869. 1867. évben született szegedi illetőségű és Szegeden tartózkodó vidéki hadkötelezeteket felhívja a katonai ügyosztály arra, hogy magukat november hó folyamán bejelentessék. Az idegenek igazoló okmányaikkal tartoznak jelentkezni.

— **Szőkevény rab elfogatása.** Megint dicsekedhetik a szegedi rendőrség egy ügyes fogással. Hosszabb idő óta szűkésben volt a sikkasztásért, lopásért és csalásért körözött az a derék szál uri firma, akit tegnap Koczor János kapitányi jegyző letartóztatott Szegeden. Több név alatt szerepelt bujdoklásában, az igazi neve azonban Beke István. Ő ugyanaz a Beke István, akit a balassa-gyarmati törvényszék köröztet 1887. év decz. 8-ika óta, amely napon a sikkasztás, csalás és lopásért üldözött könyvvezető a szécsényi járásbíróság fogházából megszökött. A „rendőri közlöny” f. évi szeptember 14-iki számában is meg volt utítva a körözés ellene. A szőkevény április óta lapangott álnév alatt Szegeden. A honvédkerületi irodában dijnoki alkalmazást nyert Szakal István név alatt. Koczor jegyző az elfogott könyvvezetőt kivallatta ma délelőtt. Szőkevény óta az ország különböző részeiben megfordult Barna István álnév alatt. A rendőrség ma átadta a kir. ügyészségnek, mely az elfogatásról értesíté a balassa-gyarmati törvényszéknek.

— **A rágalom.** Az alsótanyai pusztai kapitány elfogatott egy Fazekas Veron nevű leányt, aki, mint mai lapunkban jeleztük, azzal volt vádolva, hogy gyermekét vadállati kegyetlenséggel előlte. A kapitány jelentésével egyidejűleg a kapitányi jegyző elé került a nagy bűnnel vádolt lány. S a vizsgálat kiderítette, hogy a szerencsétlen leány rágalomnak esett áldozatul. A tanyai kapitányt rágalmozók vezették félre. A vádolt leány tiltakozott, azt állítván, hogy neki nem volt gyermeke. Ez a megejtett vizsgálat folyamán be is bizonyult. A tanyai kapitány állítsa most elő a rágalmozókat, akiknek szavára az ártatlan leányt kipellengérezte.

— **Lókötő-járás.** Keresztezik egymást a városok és községek rendőrségeinél a sürgős értesítések a — lólopásokról. Mig a szegedi tanyán történt lólopásról hirt kap a vásárhelyi rendőrség, addig a lókötők megtordultak már ott is és készül a jelentés a

szegedi rendőrség számára a h.-m.-vásárhelyi határba történt lókötésről. És ez így folyik ad infinitum. H.-M.-Vásárhelyről ma jeleznek újabb lókötő-járást. Olasz Bálint 1 drb 6 éves pejkancza lova és 1 csödör csikója és Tóth Kása János világos pejkanczája került a lókötők kezére. Hogy micsoda sors vár aztán ilyen nyomozást kérő értesítésekre, azt is elmondjuk: Kiadatik az iktatóba. Ott hever 4—5 napig, aztán markába nyomják egy kézbesítőnek, vagy kinek, hogy a külterületi rendőrbiztosnak kézbesítse. S mire a nyomozásra hivatott pusztai rendőri közegek a lókötésről értesülnek, akkorára a lopott lovakkal kényelmesen átjuthattak az orgazda-lókupeczek a magyar határon. Ilyen ez a közbiztonság minálunk.

— **Elvesztett a Párisi-körutól a Budapesti körutig vezető uton egy virágos damaszt, fekete selyem vállgallér.** Felkértek a becsületes megtalálót, hogy azt a lap kiadóhivatalában adja át, hol is illő jutalomban fog részesülni.

Temetőink.

Lapunk egyik barátjától vesszük a következő figyelemreméltó sorokat:

Mi szegediek szép, feltűnő szép várost építettünk és pedig nagyon rövid idő alatt. Négy évvel az árvíz után városunk rekonstrukciója tudvalevőleg nagyban keresztülvitetett.

A városépítés művelete alatt nem volt időnk temetőinkre gondolni, nem vettük és nem vehettük észre, hogy mily gyarló kinézésűek azok. De ma már sajnálnunk lehet a mulasztást, és fölmerül önként a kérdés, miért vannak éppen minálunk oly egyszerű, kegyeletellenes, bekerítetlen és rendezetlen temetőink, melyekbe bárki szabadon bejárhat, pusztithat?

Hát ez a mi kegyeletünk kifejezése?

Talán azzal, ha szép és drága koszorukat vásárolunk, jóvá tesszük és helyrehozhatjuk azon kegyeletlenségünket, hogy temetőinket olyannyira elhanyagoljuk.

Helyezzünk koszorukat elfelejtetlen halottaink hantjaira, de ne felejtkezzünk el azon helyekről, melyek már ősi időkben, és a vad népek előtt is szentek voltak, és melyeknek „sírkertekké” leendő átalakítása legelső s legszentebb kötelességeink közé tartozik.

Vajha szavam nem hangozna el sikertelenül, mint annyi hirlapi cikk! Vajha városi hatóságunk és különböző egyházfőnökeink ezen, már égetővé vált kérdést valahára fontolóra vennék! Vajha mi is, kik kegyeletünknek drága koszoruk bevásárlása által kívánunk kifejezést adni, valahára azon meggyőződésre jönnénk, hogy temetőhelyeink nem felelnek meg városunknak, de főleg nem a kegyelet kívánalmainak! Vajha minálunk is alakulnának a mitsem tevő temetőbizottságok mellett „sírkertszépítési” egyletek vagy bizottságok.

„Nincs módunk, nincs pénzünk”, hallom mondani.

Dehogy nincsen. Hát mért van pénzünk drága, az idő viszontagságai által gyorsan elpusztuló koszorukra?

Ha az, ki koszorut vásárol, bár csak egy-két forinttal olcsóbb koszorut vesz, mint mennyit arra számhat, és ezen összeget temetőink szépítésére fordítaná, rövid idő alatt temetőink legalább be lennének kerítve; s ezután a városi és egyházi hatóságok felügyelete alatt álló egylet vagy bizottság a rendezés, szépítés és befásítás iránt áldozat-

készségünket könnyen fel fogja serkenteni és találni fog utat-módot a szükséges összeg beszerzésére is.

És valóban, ezáltal kegyeletünknek szebb és állandóbb jelét adjuk, mint a most divó koszoru halmaz által.

B. K.

Egy revolver.

Kurta, öblös torku revolver került ma reggelre a kapitányi jegyző asztalára. Megint egy revolver. Micsoda drámát játszottak már megint vele? Megnézem közeli. Egy folt sincsen a fényes aczélon. A cső szája tiszta. És szagtalan. Nem érzik a puskapor, nem halt meg senki. Megkönyebbülve vettem föl s forgattam. Meg van töltve. Kinek volt szánya — a golyó?

— Senkinek — szól a kapitányi jegyző.

S a hogy leperdül a családi dráma vizsgálata, csakugyan kiderül, hogy senkinek se volt szánya az a golyó. Ez egy igen ártatlan revolver.

A bűnös: az asszony.

Az asszony, aki az urára rákiált a vizsgáló jegyző előtt:

— Utállak!

Az asszony, aki hogy megszabaduljon az utált férjtől, rémülten fölveri éjfélkor a rendőrséget és vádolja dühvel, vádolja vérenek vad szenvedélyével:

— Megakart ölni! Revolverrel üzött.

A rendőrség elment a dráma színhelyére s talált ott: egy békés természetű, jámbor embert. Ez a férj. És talált hosszas kutatás után valahol a láda fenekén egy revolvért.

A szelid ember oda van a bámulattól.

— Oh, uraim — szól — egyszerű az egész történet.

Igaz, egyszerű.

Az asszony fiatal és nagyon sok a vére. És egészséges nyughatatlan a vére. A férj igen jó módu, rokonszenves ember, de kevés a vére. És beteg, színtelen a vére. Nem egymásnak valók.

S a gyárilag vezetett műhelyben, ahol takaros cipellők, fényes lak-csizmák készülnek, ült a három lábu széken egy izmos, csinos legény, aki a dikicscel mindannyiszor belevágott husos kezébe, valahányszor megakadt a szemé az — asszonyon.

Az asszony pedig mindannyiszor elsózta a levést, valahányszor felfogta a szemé fényével a csábító dikics-hús tekintetét.

A laktopánon, mely tizszer kiesett a legény kezéből, nem nőtt az öltések száma. Amde annál nagyobbab nőtt a legény szerelme.

S egyszer csak akkora lett a szerelem a fiatal asszony és a legény között, hogy a férj, aki rendszeren vak szokott lenni, észrevette.

Megkezdődött a családi dráma. A férj elkergette a legényt. Az asszony vére litört, ellökte a férjét s rákiáltott:

— Utállak!

Vasárnap éjjel a szerelmes fajankó bezörgetett a fiatal majsztérné ablakán. De mivel a majszter jelent meg a színen: a legény dühében beverte az ablakokat.

Ilyen unalmasan folyt a családi dráma. Másnap, tegnap, a szelid férj elfogatta a felesége szeretőjét.

— Én az asszonyt kerestem! — tör ki a legény, nem csinálva titkot a dologból.

A vizsgálat folyamán kiderült, hogy Luke János, a szerelmes legény, a katonasor elől bujdokolt.

— Nem ért rá a szerelemtől? — jegyzé meg a bíró.

A legény erre megrémült.

— Hát most nem bocsájtanak el? kiált s rendkívül leverten tért vissza a fogházba.

Az asszony azonban folytatta a komédiát. Az éjjel rémült sikoltozással szaladt ki az utcára s minden ok nélkül azt kiabálta, hogy a férje revolverrel üldözi. A rendőrséghez menekült.

S ma reggel, midőn a revolver, amit a ládafeában találtak, a vizsgáló jegyző előtt feküdt, betörtet az asszony a jegyző elé s így szól lázasan:

— Az életem nincs biztonságban! Ez a revolver — s oda mutat a fegyverre — elég, gondolom arra, hogy elváljak rögtön, de rögtön.

A férj is megjelent s szeliden közbeszól:

— Miért?

— Félek téled!

— Hiszen sohse bántottalak.

Az asszony elfordult s kitört:

— Utállak!

A vézna, beteges ember arcza lázas pirba borult s szeliden csak ennyit szolt:

— Jó! Csak azt mondd meg, hogy ezt a revolvért nem használtam ellened...

— Minek mondjam?

— Szeretném.

— Miért?

A szelid, csendes ember halkán felel.

— Nehogy olyan tékozlónak tartsanak...

— Milyennek? — kiált az asszony.

A férj kiegyenesedik, amint szemébe dobja:

— Hogy rád pazarlok egy — golyót.

A férj elmegy. Az asszony oda lép a vizsgáló jegyzőhöz:

— Kérem, lássa, nem lehet ezzel az emberrel élni.

— Mit akar?

— Bocsássa szabadon a Jánost.

— Az nem lehet, eltolonczoltatom.

Kétségbeesve sikolt fel az asszony:

— Ne, ne tegye! Az uram megöl.

— Dehogy öli!

— Megöl, bocsássa ki Jánost!

— De minek?

Az asszony szeméi lángot vetnek:

— Ő lesz az én védőm!

—1.

S z i n h á z.

Francillon.

Meglehetősen vontatott előadás, üres ház.

Pálfiné (Francine) egészben véve jó volt, itt-ott nyílt jelenetben is tapsot kapott. Az első felvonás ideges párisi asszonyát alakította legmeggyőzőbb hévvel.

Van ennek a tehetséges, becsvágyó fiatal színésznőnek egy hibája, amitől nagyon tanácsos lesz megszabadulnia.

A külső plasztikára semmit sem ad. Állása, mozdulása merev, a kezét nem tudja, vagy nem akarja használni. Ez az ugynevezett modern impassibilité gyümölcse, sok különben művelt színész leledzik benne, akik az akció nélkül való társalgást valami nagyon előkelőnek vélik. Összes akciójuk egy-egy vállrántásban, az nyak félrehajtásában, a kéznek a lábszárra való ejtésében áll.

Végzetes tévedés. Mentül előkelőbb, műveltebb izlésű valaki, beszéd közben akciója annál finomabb, kerekesebb, de a mozdulatlan-ságot csak a fásult unottság kritériumául lehet elfogadni.

Igen jó volt Kükemezey (Annette) és Zilahy (Pinguet) apró szerepében.

A többiek, maga Pálfi (Riverolles Lucien) is versenyeztek egymással a szerep nemtudásban.

*

Apró hírek. Holnap, szerdán egy régibb francia vigjáték, A család öröme kerül színre, a mely Szegeden jóformán újdonság-számba megy, minthogy rég nem adatott. A rövid darab után Zilahy Gyula pár Coquelin-féle fölkapott monológot ad elő. — A csütörtöki előadás a halottak estéjére való tekintetből félórával később kezdődik a rendesnél. — Az új vendég primadonna, Erdélyi Marietta szombaton lép föl először. — Vendrei Ferencz, a szegedi közönség egyik beteg kedvence már annyira föllábadt, hogy a jövő héten valamelyik jó szerepében fölléphet.

Szerdán, 1888. évi október hó 31-én

Évadberlet 33. szám.

Havibérlet szünet.

A család öröme.

Vigjáték 3 felv. Bourgeois Anicet és Decour celle-től.

Személyek:

Darasuel Hektor	Csiszér	Barmout	Siposné
Silly György	Pálfi	Henriette	Follinuszné
Beaulieu Oszkár	Zilahy	Cecile	Angyal Ilus

Kezdeté 7 órakor.

Éjféli posta.

Ujabb merénylet a csár ellen.

Pétervár, okt. 29. Az udvari miniszter ma délutáni két órától a Kursk-charchov-azovi vasut taranokai államásáról azt táviratozza, hogy a nevezett vasut-vonal borkii állomásán a császári vonat második mozdonya és utána következő négy kocsi kisiklott. A csári család és kísérete teljesen sértetlen maradt. (Taranovka Borkival szomszédos állomás.)

Pétervár, okt. 30. Sebasztopolból érkezett jelentés szerint a csári pár tegnap reggel oda érkezett, honnan a török rendkívüli követ fogadtatása után délután folytatta útját Pétervár felé.

Goblet nyilatkozata.

Páris, okt. 30. A new-yorki szabadság-szobor leleplezésének tegnapi évfordulója alkalmából rendezett francia-amerikai banketten Goblet külügyminiszter emelt szót, mondván: Szerencsétlenségünk óta Franciaországot irigység és bizalmatlanság környékezik, ma azonban Franciaország bajaiból ismét felépült. Nem ijed meg, nem panaszkodik ezen helyzet miatt, mely — és ezt napról-napra jobban érzi, — csak bizonyos ideig tarthat. Megjő a nap, melyen régi nagyságát ismét megtalálja és akkor barátairól nem fog megfélekedezni. Franciaország, mely a hódítások dicsőségéről lomond, csak lakossága sorsának javításának akar élni: óhajtja a békét, melyre művének keresztülvitelére szüksége van. Bizonyítja őszinteségét a nagyszerű előkészületekkel a nagy és békés versenyre, melyhez az összes nemzeteket meghívta.

Feladás szerkesztő: KULINYI ZSIGMOND.

Kiadótulajdonos: BÁBA SÁNDOR.

Nyílttér.

Legjobb és legczélszerűbb
fűtőszén,
a zsilyi kőszénbánya
főügynökségénél

Szeged, Landon-utca 24. sz. a.

Ugyanott

I. rendű porosz

és egyéb

fűtőszén,

kovács- és faszén,

SZEGEDI PIRSZÉN (COAKS),

továbbá

hasábos és aprított

tűzifa

kivánatra házhoz is szállítva, a legjutányosabban kapható.

Goldschmidt Lipót fiai.

Salgó-tarjáni kőszénbánya részvénytársulat.

Salgó-Tarjáni darabos- (tömör) és koczka-szén

háztartások számára

továbbá

AKNA-SZÉN GYÁRI CZÉLOKRA

kitűnő minőségben és a legolcsóbb árak mellett szállítatik **Budapest**en, valamint **minden vasúti állomásra**. — Megrendelések **Budapestre** az igazgatósághoz (V. kerület, József-tér 14. szám alatt) intézendők és pontosan fogantatottak.

A Salgó-Tarjáni kőszénbánya részvény-társulat igazgatósága.

Budapest, V. ker., József-tér 14. szám.

671

109/1888. v. f. sz.

771

ÁRVERÉSI HIRDETMÉNY.

A felsőtorontáli ármentesítő társulat tulajdonát képező és a társulatnak a vedresházi II. sz. őrházánál elhelyezett 83 méter öl botfüzfája **folyó évi november hó 11-én d. e. 9 órakor a helyszínén méter-ölenként 2 frt 50 kr. kikialtási ár mellett** a legtöbbet ígérőnek készpénz-fizetés mellett nyilvános árverésen el fog adatni.

Erről a venni szándékozók azzal értesítetnek, miszerint az eladandó faanyag a helyszínén bármikor megtekinthető.

Szeged, 1888. évi október hó 27-én.

A felsőtorontáli ármentesítő társulat
szegedi vonalfőnöke.

Utánnymat nem díjaztatik.

205/888. lgy. sz.

761

Hirdetés.

Szűts Ferencz, Veszella Pál és Török Sándor törvényhatósági bizottsági tagok a folyó év folyamán elhalálozván, ezáltal az I. illetve az V. és VI. bizottsági tag-választó kerületekben egy-egy bizottsági tagsági hely megüresedett. Ezen helyek az 1886. 21. t.-cz. 33. §-a értelmében az év végével betöltendő lévén, pótválasztás napja folyó évi november hó 4-ik napjára tűztetik ki.

Az I-ső kerületben választási elnök: **Rainer József** tanácsnok, helyettes elnök: **Gál Ferencz**, választási székely: a városi széképület bizottsági terme.

Az V-ik kerületben választási elnök: **Bérczy Antal** alkapitány, helyettes elnök: **id. Szemerny József**, választási székely: a rókusi régi iskola helyisége.

A VI-ik kerületben választási elnök: **Szeles Kálmán** városi tiszti alügyész, helyettes elnök: **dr. Erőskövy János**, választási székely: az alsóvárosi társalgó-egyesület helyisége (Szentháromság-utca).

A pótválasztás a fönne elsorolt kerületekben, illetőleg a kijelölt választási székelyeken az 1886. 21. t.-cz. 31., 35., 37., 38., 39., 40. és 41. §§-ai által megszabott módon ejtetik meg. A választás kezdődik reggeli 9 órakor és végződik d. u. 4 órakor. Választható mindaz, kire nézve az utóbb idézett törvény 23. §-ában felsorolt kizárási okok fönne nem forognak.

Miről az érdekelt kerületek választó közönsége jelen hirdetés útján azzal értesítetnek, hogy a személyes biztonság tekintetében ezen választásoknál ugyanazon rendszabályok alkalmazandók, melyek az országos képviselő-választásoknál alkalmaztatnak s az elkövetett vétségek a törvények szabványai szerint toroltatnak meg.

Szegeden, Szab. kir. Szeged város törvényhatósági bizottságának 1888. évi október hó 24-én tartott rendszertüti közgyűléséből.

Pálfy Ferencz,
polgármester.

15,641/888. sz.

762

Hirdetmény.

Felsőtanyán a bor, sör és pálinka mérhetése, a tekintetes köztörvényhatósági bizottság 126/888. számú határozata alapján 1889. évi január 1-től a következő kikötmények mellett lesz gyakorolható

Ki a szabad italmérést gyakorolni óhajtja, iparhatósági jogosítványért, kimérési engedélyért, a kimérő hely megjelölésével tartozik a tanácshoz folyamodni. Minden italmérési engedélyt nyert kimérőre, az érvényben álló, vagy esetleg módosítandó italmérési szabályrendelet szabványai kötelezők.

A nyert italmérési engedély kizárólag azon helyen ad jogot kimérésre, melyhez adatott, s az bármely más helyen való kimérésre egyáltalán fel nem jogosít.

A bor-, sör- és pálinka-kimérési engedély címén, a fogyasztási adó és az italmérési illetékeken túl egyszer s mindenkorra 25 frt lesz fizetendő, mely összeg a kimérési engedélyre vonatkozó kérvény benyújtásakor befizetendő.

Az egy-egy kapitányságban, legfeljebb háromban megállapított táncz helytartási engedélyért évi 50 ft-nak előzetes befizetése mellett, az írásos folyamodványok szintén a tanácshoz nyújtandók be. Ilyenért azonban csak az folyamodhatik, kinek már italmérési engedélye van. Ha táncz helytartásra jogosított, az évi 50 frt díjat legkésőbb márczius 1-ig be nem fizeti, nyert engedélye megszűnik s visszavontnak tekintetik, de melyet tulajdonosa rendőri kihágás esetén is elveszthet. A bálak esti 8 óráig nem tarthatók.

Két táncz hely egymáshoz közel, vagy tanyai iskola közelében korcsma-nyitás nem engedélyeztetik.

Az eddigi korcsmáltatási jogbérlek részéről gyakorolt vásártartási s helypénzszedési jog a nyerendő italmérési jogosítványnak kiegészítő részét nem képezvén, ily díjak szedése végleg töröltetett s azt a kimérő nem gyakorolhatja.

A pálinkamérési díj az eddigi összegben, vagyis hektoliterenkint 6 frtban fog szedetni.

Miről a bor-, sör- és pálinka kimérést gyakorolni óhajtják, tudomás és mihez tartás végett azzal értesítetnek, hogy amennyiben a kimérési jogok akár 1889. év előtt, akár később törvényhozás útján szabályoztatni fognak, az esetben az erre vonatkozó törvények vagy felsőbbi határozmányok rendelkezései lesznek irányadók.

Szeged, 1888. október 25-én tartott tanácsülésből.

Szabados János,
h. polgármester.

TELEFON-ÁLLOMÁS.

Alulírottak van szerencséje a n. é. közönséggel tudatni, miszerint a beköszöntő időnyre raktárát dusan felszerelte mindennemű

öl- és vágott-fával,

továbbá

POROSZ, ORAVICZAI, PETROZSÉNYI,

valamint

salgó-tarjáni szenekkel.

Kapható végre a legjobb minőségű légszesz-koaks, (pirszén), kovács-szén és I. rostált faszén a legjutányosabb árak mellett.

Megrendelések telefon útján is eszközölhetők és mindenkor pontosan teljesítetnek.

744

Milkó Henrik,

a Tisza-Lajos körút alsó végén.

Dr. Déry Károly
ügyvédi irodáját
Szegedről
Budapestre

tette át, a hol is azt
IV. hajó-utca 2. sz. a.
(Azienda épület, bécsi és hajó-utca sarkán)
megnyitotta.

Vettem az ön által küldött egy üveg
fülolaj-kivonatot,

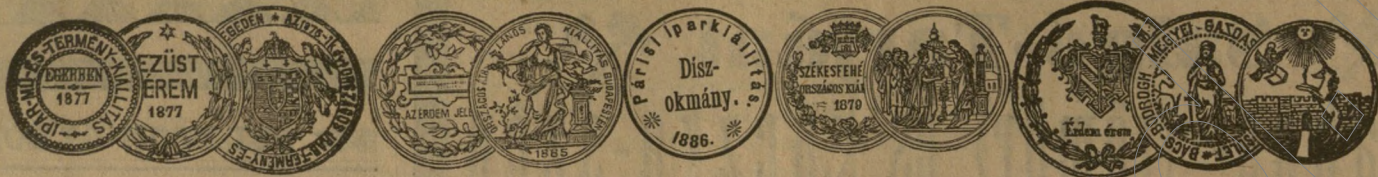
melyet egy 35 évi siketségben szenvedő férfinak hontattam. Valóban a csodával határos, amit ezen szerfenti egyénre gyakorolt. Alig 24 órai használat után emberem teljesen siket füleivel a fali óra kegyegését néhány méternyi távolságra is jól hallotta. E férfi, ki mintegy újra született, Istennek ad hálát ezért a nem remélt segélyért. Legmélyebb tisztelettel
Alexanderfeld. Manzey Gusztáv.

Dr. Schipek cs. kir. katonaoorvos

731

fülolaj-kivonata

használati utasítással együtt 2 frtnak postautalványon bérmentes beküldése után postán küldetik
Giacomelli Franz vezérképviselőse által Bécs, Fünfhaus, Stadiongasse 1.

Ajánlom jóhirű s a kor követelményeinek megfelelően **a legdivatosabb írásnemek- és gépekkel** gazdagon felszerelt

könyvnyomdám

minden e szakba vágó czikkek gyors és pontos előállítására.
Ugymint:

Folyóiratok, művek,
ügyvédi és hivatalos nyomtatványok,
KERESKEDELMI ÉS IPARI KÖRLEVELEK,
ÁRJEGYZÉKEK, SZÁMLÁK,
jegyzékek, czim- és névjegyek,
LEVÉLPAPIROK, BORITÉKOK,
eljegyzési és esketési kártyák, meghívók, tánczrendek,
GYÁSZLAPOK ÉS MENÜK.

Díszkönyvkötészetem

akként van berendezve, hogy teljesen nélkülözhetővé teszi a fővárost. Készítetek

alkalmi meglepetési tárgyakat,

DÍSZALBUMOKAT

monogrammal, arany, ezüst, emailrozott ezüst, vagy bronz betéttel,

írómappákat, dobozokat,

szóval minden e szakba vágó **galantéria munkát,** továbbá

díszkötéseket,

arany, ciselirozott vagy színes metszettel, francia vagy félfrancia kötéseket, beerősítéseket stb. a legfinomabb kivitelben.

Bába Sándor

könyvnyomdája, könyvkiadóhivatala, díszkönyvkötészete s a

„Szegedi Napló“ kiadóhivatala Szegeden, iskola-utca 18. sz.